

EGY SZÁMŰZÖTT A FELSZABADULTAKNAK

Most, hogy a megtiprott földből kihajtott a való
üde friss zöldje, egy bús táltos, egykor csataló,
aki igát vonszol ma, mert gazdája túladdott
rajta: felhorkan, mert hallja a régi riadót.

Szegény magamról, nézzétek: hát ez az új hasonlat!
mint elhagyott, eltemetett szülőt, zokogva jonlak
imám füzérébe, Erdély. Nem emlegettelek
sosem lármás hangosan, de reszkettem, mikor telek

terültek reád hóval, jéggel sikoltó harangzenét
hozott a lég: elsüllyedt tornyaid jaját. Szemét
levette rólad a jó Isten is? Én sosem hittem
a károgóknak, s panaszodat felkapva vittem

oda, ahova kellett. Örök száműzött maradtam,
puskatus is vert egykor, mégsem mutogattam
soha sebet, éheztem és kiverve fáztam,
de dlcásan is, hogyha kellett, csak érted csatáztam.

Engem be nem fogott soha tespedt hájas, közöny.
S most hogy északról már a régi háromszín köszön,
Révkomáromban vártát áll a honvéd, Csallóköz szabad,
Újvárott kurucok utódai, — egyszerre felszakad

belőlem könnyes, ujjongó öröm. Kárpáti szél
Rákóczi-zászlót csatogtat Kassán, s Zrínyi Ilona él
Munkács várában, s diadalmasan fenn a Turul...
Mit mondjak?! Vádoljam azt, aki botorul

ezt sohsem hitte? Mit mondjon annak, ki már szabad,
a száműzött? Forró sírás esőzön, s ne szavak
tarka papírlánca! Így köszöntse a Felvidéket
énbennem Erdély: hogy régi haragunk újra éget,

erőnk feltámad, s nem leszünk Európa
koldusa többé, kínunkat már mutatóba
ki nem rakjuk. Ti mondtátok azt, hogy: fegyverbe, vissza
Mindent! Mindent! —, ezt megértik mindenütt: a tiszta

férfimondást. Ti tűzben megedzettek, benne harsog
izmos szótokban mult s jövő s szilaj, régi marsok
dobolnak új hajrás ritmussal. Többet szólni nem kell:
parancs, indulás névtelenül a százezer névtelennel!